

Parshat Vayishlach Justifiable Homicide

Simon Wolf

Upon his return from Charan and after his encounter with Eisav, Yaakov purchases a parcel of land and settles with his family on the outskirts of Sh'chem. The city of Sh'chem is notorious for many unfortunate incidents¹ and this instance will prove no exception. Yaakov's daughter, the inquisitive Dina, sets out to meet her female peers and instead of experiencing a harmless social gathering, she is kidnapped, raped and held hostage by Sh'chem, the son of the governor of Sh'chem. Sh'chem's infatuation with Dina knows no bounds and after this vile conduct, the governor and his son approach Yaakov and his sons to negotiate a dowry payment for Dina to remain his "wife". Given the outrageous behavior of Sh'chem, the children of Yaakov deceptively suggest that they will acquiesce to the marriage only if all the residents of the city are circumcised. Under the guise of a broader economic détente, Sh'chem and his father Chamor convince the members of the city of the benefits of agreeing to the condition stipulated by Yaakov's children. After the residents of Sh'chem are circumcised to fulfill the terms of their agreement, Shimon and Levi, Yaakov's sons, set upon the city and kill all its male inhabitants and rescue Dina from captivity. The remainder of the family then plunders the city that had defiled their sister. Yaakov then disapprovingly turns to Shimon and Levi and chastises them that "you have caused me great difficulty (עֲכָרְתֶּם), making me odious among the inhabitants of the land, the Canaanites and the Perizites; I am but a few in number, so that if they unite against me and attack me, I and my household will be destroyed."² Without hesitation, Shimon and Levi respond forcefully to their father, "Should our sister be treated like a harlot (הַכְזוּנָה יַעֲשֶׂה אֶת אַחוֹתֵינוּ)?" The story ends on that note and then God appears to Yaakov to encourage him to continue his journey to his final destination in Beit El. Before advancing on his way, Yaakov urges his family to dispossess themselves of all the foreign gods in their midst and to change their clothes and purify themselves (הָטוּ אֶת-אֲפֻלְהֵי הַנֶּכֶר אֲשֶׁר בְּתַכְכֶּם וְהַטְהֵרוּ) (וְהִחְלִיפוּ שְׂמֹלֵתֵיכֶם).³ His family complies and divests themselves of all "the foreign gods and earrings" which

Yaakov buries under the oak adjacent to Sh'chem.⁴ Yaakov and his family then set course for Beit El and the cities around them did not pursue them for "the terror of God (חַיַּת אֱלֹהִים)" was upon them.⁵

The story of Yaakov's sojourn in Sh'chem upon his return from Charan is shrouded in many unanswered questions. The most poignant of them being, what justified Shimon and Levi killing all the males of Sh'chem? And if they were justified in their action, why does Yaakov get so upset at them? Lastly, whose position is correct? The Rambam in his Halachik compendium, Mishne Torah, discusses this issue in the context of the seven Noachide laws. One the seven Noachide laws is "Dinim (laws)." The Rambam interprets this to be an obligation upon all societies to appoint magistrates and judges in each district in order to teach, adjudicate and enforce the other six Noachide laws.⁶ A non-Jew who violates any one of these laws is subject to the death penalty. The Rambam then digresses from his legal code and concludes, "It was for this reason all the residents of the city of Sh'chem deserved to be executed. For Sh'chem kidnapped Dina and they saw and knew and failed to judge him."

The Ramban takes issue with the position of the Rambam on a number of fronts.⁷ First of all, if Shimon and Levi's position was legally sanctioned then why does Yaakov get angry with them and then later curse their anger in his final blessings to his children. In addition, the Gemara in Sanhedrin⁸ states that a Noachide is only subject to the death penalty if he violates a negative precept, not for failure to accomplish a positive enjoiner. More fundamentally, the Ramban argues that the Mitzva of "Dinim (laws)" is the requirement for Bnei Noach to set up a criminal and civil code similar to that given to Bnei Yisrael.⁹ Subsumed under that requirement is also the necessity for courts to adjudicate and enforce those laws. Based on the Yerushalmi,¹⁰ the Ramban also demonstrates that there is no obligation on a Noachide and certainly not a Jew to engage in adjudication or enforcement especially if they believe that justice will not be meted out or that they will be unable to successfully prosecute the individual. This is particularly true in a situation where it would require

¹ בעז"ה כדאי להקדיש שיעור נפרד לתופעה הזאת לגבי העיר שכם
² ויאמר יעקב אל שמעון ואל לוי עכרתם אתי להבאישני בישב הארץ בנגעני ובפרזי ואני מתי מספר ונאספו עלי והפניו ונשמדתי אני וביתי: (בראשית לד, ל)
³ ויאמר יעקב אל ביתו ואל כל-אשר עמו הטר אֶת-אֲפֻלְהֵי הַנֶּכֶר אֲשֶׁר בְּתַכְכֶּם וְהַטְהֵרוּ וְהִחְלִיפוּ שְׂמֹלֵתֵיכֶם: (שם לד, ב)
⁴ ויתנו אל-יעקב את כל-אֲפֻלְהֵי הַנֶּכֶר אֲשֶׁר בְּיָדָם וְאֶת-הַנְּזָמִים אֲשֶׁר באַזְנֵיהֶם וַיִּטְּמוּ אֹתָם וַיַּעֲקֹב תַּחַת הָאֲלֵה אֲשֶׁר עִם-שָׂכְנָם (שם ד)
⁵ ויסעו ויהי חַיַּת אֱלֹהִים עַל-הָעָרִים אֲשֶׁר סָבִיבוֹתֵיהֶם וְלֹא רָדְפוּ אֹתָיִם בְּנֵי יַעֲקֹב (שם ה)
⁶ וכיצד מצווין הן על הדינים, חייבין להושיב דיינין ושופטים בכל פלך ופלך לדון בשש מצות אלו, ולהזהיר את העם, וכן נח שעבר על אחת משבע מצות אלו יהרג בסייף, ומפני זה נתחייב כל בעלי שכם הריגה שכם גזל והם ראו וידעו ולא דנוהו, וכן נח נהרג בעד אחד ובדיין אחד בלא התראה ועל פי קרובין אבל לא בעדות אשה ולא תדון אשה להם. (רמב"ם ספר מלכים טו, יד)
⁷ ...ורבים ישאלו, ואיך עשו בני יעקב הצדיקים המעשה הזה לשפוך דם נקי. והרב השיב בספר שופטים ואמר שבני נח מצווים על הדינים, והוא להושיב דיינין בכל פלך ופלך לדון בשש מצות שלהן, וכן נח שעבר על אחת מהן הוא נהרג בסייף, ראה אחד שעבר על אחת מהן ולא דנוהו להרגו הרי זה הראוה יהרג בסייף. ומפני זה נתחייב כל בעלי שכם הריגה שכם גזל, והם ראו וידעו ולא דנוהו: ואין דברים הללו נכונים בעיני, שאם כן היה יעקב אבינו חייב להיות קודם וזוכה במיתתם, ואם פחד מהם למה כעס

על בניו וארר אפם אחר כמה זמנים, וענש אותם וחלקם והפיצם, והלא הם זכו ועשו מצוה ובטחו באלקים והצילם... (רמב"ן בראשית לד, ג)
⁸ סנהדרין נז-נט: אזרהה שלהן זו היא מיתת...כי קא חשיב שב ואל תעשה, קום ועשה לא קא חשיב (ועיין רש"י שם)
⁹ ...ועל דעתו הדין שמונ לבני נח בשבע מצות שלהם אינם להושיב דיינין בכל פלך ופלך בלבד, אבל צוה אותם בדיני גבה ואונאה ועושק ושכר שכיר ודיני השומרים ואונס ומפתה ואבות נזיקין וחובל בחבירו ודיני מלוה ולוה ודיני מקח וממכר וכיוצא בהן, כענין הדין שנצטוו ישראל (לא ברור אם כוונת הרמב"ן לבדיוק כמו בני" או כדוגמת בני" ועיין בחתם סופר שמצוטט למטה בהערה 11), ונהרג עליהן אם גנב ועשק או אנס ופתה בתו של חבירו או שהדליק גדישו וחבל בו וכיוצא בהן. ומכלל המצוה הזאת שיישיבו דיינין גם בכל עיר ועיר כישראל, ואם לא עשו כן אינן נהרגין, שזו מצות עשה בהם... (רמב"ן בראשית לד, ג)
¹⁰ לפיכך בירושלמי ליתא (ע"פ הערות האנציקלופדיה לתלמודית כרך ג' ענין "בן נח")...ובירושלמי אמרו בדינין של נח, הטה דינו נהרג, לקח שחד נהרג. בדיני ישראל, כל דין שאתה יודע שאתה שלם ממנו אי אתה רשאי לברוח ממנו, וכל שאתה יודע שאי אתה שלם ממנו אתה רשאי לברוח ממנו, אבל בדיניהם אף על פי שאתה יודע שאתה שלם ממנו אתה רשאי לברוח ממנו. נראה מכאן שרשאי הגוי לאמר לבעלי הדין אינני נזקק לכם, כי תוספת היא בישראל לא תגורו מפני איש (דברים יז), אל תכניס דבריך מפני איש (סנהדרין ו ב), וכל שכן שלא יהרג כשלא יעשה עצמו קצין שוטר ומושל לשפוט את אדונו: (רמב"ן בראשית לד, ג)

the people of the city to indict and execute their master and leader. As a final point, the Ramban adds that according to the Rambam's position there is no need to search for a death warrant (their failure to prosecute Sh'chem) since the residents of the land were infamously engaged in idol worship and illicit relations as evidenced by the Torah in Sefer Vayikra and Devarim. Both of these violations are Noachide laws subject to the death penalty.

In defense of the Rambam, the Chatam Sofer¹¹ attempts to narrow the scope of the disagreement between the Rambam and the Ramban. Firstly, he suggests that they both agree that the Noachide laws necessitate the institution of a civil and penal code, but they disagree as to which of the seven laws it is subsumed under. As noted above, the Ramban believes it is the definition of the Mitzva of "Dinim". Whereas, he suggests that the Rambam believes that it is included in the Mitzva of "Gezel (theft)" which is really a broader category and impetus for a legal system or social contract. Moreover, he proposes that the Rambam agrees that there is no obligation or court-enforceable charge to execute those who do not follow a positive Noachide commandment such as setting up a judicial system and actively enforcing the Noachide laws.¹² Nevertheless, the violator warrants a death penalty which permits any vigilante to legitimately execute them. This is the reason that Shimon and Levi were justified in their killing of the men of Sh'chem. Yaakov's reticence and anger are precipitated by the fact that they engaged in a voluntary action without consideration for the broader dangers associated with their behavior.

The Ramban himself suggests based on the fact that the verse states that all of Yaakov's sons were parties to the deceitful response to Sh'chem and his father that there must have been an alternate plan.¹³ Moreover, their response was given in the presence of their father which implies Yaakov's acquiescence to the scheme. In addition, there is no possibility that Yaakov would willingly agree to his daughter wedding a Canaanite and therefore, it must be that the intent of Yaakov and his sons was to rescue Dina from captivity. They believed that the best means of

accomplishing that goal was to request that the entire city circumcise themselves. Either the residents of the city would reject such a far-fetched demand or if they did comply it would weaken them sufficiently that the family of Yaakov could rescue Dina without much resistance. Shimon and Levi deviate from that plan and decide to kill the male residents of the city because of their evil behavior. They believe that the circumcision performed by the residents of the city was not a sincere conversion, but rather simply obsequiousness to their immoral leader, which was itself an indication and reflection of their reproachable conduct. Yaakov reprimands them on two grounds. Firstly, their rash maverick behavior mortally endangered the entire family and secondly, violating their word given to people who had done them no harm was immoral, especially since who knows whether the people of Sh'chem might have eventually sincerely returned to God.

Both the Ramban's approach and the Rambam's position according to the Chatam Sofer favor Yaakov's stand as being the correct approach to the incident. It is interesting to note that the Pesukim seem to paint a slightly different picture. First of all, the fact that the city (Sh'chem) carries the same name as the rapist is significant.¹⁴ Accordingly, the perpetrator and the residents of the city are indistinguishable – which favors the Rambam's approach of collective responsibility. The vile act of Sh'chem the person is also the shameless behavior of Sh'chem the city. The Ramban somewhat mitigates this by claiming that Sh'chem the person was named after the city Sh'chem.¹⁵ In addition, the narrative describes the behavior of Sh'chem towards Dina in the most repugnant of terms: "he defiled Dina (כי טמא את-) ¹⁶ and that an "unimaginable outrage was committed in Israel (כי-נבלה עשה בישראל לשכב את-בת-) ¹⁷18. Seemingly leaning in favor of Shimon and Levi is the fact that every time the Torah mentions the behavior of Yaakov's sons towards the people of Sh'chem, it also mentions the justification for their conduct. When they speak "deceitfully (במרמה)" towards Sh'chem and his father, the verse concludes "because he had defiled their sister Dina (אשר טמא את) ¹⁹ and relates that (דינה אתם) ¹⁹ Similarly, when the Torah states that

¹¹ וכ"ע נמי מודי דב"נ מצווה על דיני ממונו' כגון אונאה וכובש שטר שכיח והדומה לזה אלא שהרמב"א בתשובה סי' י"ד מסופק אי הצוויו הוא שכל המלך בעצמו יחוקק לו משפט' על כל פרט ופרט לפי חפצו ואז אותו הדין שחוקק המלך הוא דין תורה כי כך יסד הקב"ה שחוקקו להם דין ונימוס באונאה והשגת גבול ושומרים וכמה יקנוס הגבול וכדומה או דילמא שהם מחוייבים לדון ממש כדון תורה בשומרים וגביהו וכל הכותב וע"ש ברמב"א מילתא בטעמא. וזה לא נכנס כלל בפלוגתת רמב"ם ורמב"ן ואמנם בהם פליגי דרמב"ם ס"ל דכל אלו נכללו במשמעות מצות גזל והכוונה גזל וכל אביזריהו ונשאר מצות דינים להושיב דינים ולדון איש את רעהו ולפ"ז ע"כ ב"נ נהרג על ככה שהיה דיני' א' מז' מצות ועל כולם ב"נ נהרג וחשב רמב"ם שפני זה נתחייבו אנשי שכחם הריגה על שראו אדוניהם שכחם בן חמור גזל את דינה ולא דנוהו זהו דעת הרמב"ם אמנם רמב"ן ס"ל גזל כמשמעו אבל דיני' כולל שארי דינים כולם שטר שכיח וכדומה וכולל נמי להושיב דינים אבל אין נהרגים אלא על הדינים ממש ולא להושיב דינים שהיה אין ב"נ נהרג על שב ואל תעשה דהיינו אם עובר על קום ועשה להושיב דינים ואיך נתחייבו אנשי שכחם הריגה על שביטלו עשה לדון אדוניהם ועוד אלו הי' כן איך כעס יעקב על שמעון ולוי על שהרגו את החייבי' הריגה. זה פלוגתת רמב"ם ורמב"ן... (שו"ת חתם סופר חלק ו' – ליקוטים סימן יד)

¹² ...ונלע"ד דס"ל לרמב"ם נהי דעל ביטול קום ועשה אין ב"נ נהרג בב"ד אבל מ"מ חייב מיתה כמו גוי ששבת חייב מיתה ואינו נהרג עליו בב"ד לרמב"ם וה"נ דינים כולל לא תעשה עול במשפט ונהרג עליו וכולל נמי לדון ולהושיב דינים וחייב מיתה ואינו נהרג נמצא אנשי שכחם היו חייבים מיתה אבל אין מצוה על ב"ד להורגם וכיון שנתחייבו מיתה על"פ אין אשם על שמעון ולוי שהרגו מי שנתחייבו מיתה ומ"מ הואיל ולא נתחייבו ב"ד

לטפל בהריגתם כעס עליהם יעקב על שהכניסו עצמם לסכנה על מצוה שאינה מוטלת עליהם ונסתלק השגת הרמב"ן מכל וכל (שם)

¹³ ויענו בני יעקב את שקם ואת חמור אביו במרמה וידברו אשר טמא את דינה אתם: (בראשית לד, יג)

¹⁴ עירוש שכם, כמו כי חשבון עיר סיוחון מלך האמורי היא, כדכת' וירא אותה שכם בן חמור החיו נשיא הארץ. והמפרש שכם שם העיר, טועה הוא שלא מצינו בכל מקום עיר ציון, עיר ירושלים, אלא העיר זכרת אחרי השם. ואפילו אם זאת היא שכם, שמא לזכרון גבורת בני יעקב שמו את שמה שכם... (רשב"ם בראשית לג, יח)

¹⁵ ושכם בן חמור על שם עירו נקרא (רמב"ן בראשית יב, ו)

¹⁶ ויעקב שלמע כי טמא את-דינה בתו ובגיו הני את-מקנהו בשדה והקריש יעקב עד-באם: (בראשית לד, ה)

¹⁷ ובני יעקב באו מן-השדה קשמעם ויתעצבו האנשים ויחר להם מאד כי-נבלה עשה בישראל לשכב את-בת-יעקב וכן לא יעשה: (בראשית לד, ז)

¹⁸ ועיין עוד שמואל ב יג, יב-יד תיאור דומה להתנהגות של אמנון עם תמר ויש הרבה להרחיב על זה אבל אכמ"ל: ונתאמר לו אל-אחי אל-תענני כי לא-יעשה בן בישראל אל-תעשה את-הנבלה הזאת: ואני אנה אוליה את-חרפתי ואתה תהיה קאתד הנבלים בישראל ועתה דבר-נא אל-המלך כי לא ימנעני ממך: ולא אבה לשמע בקולה ויחזק ממנה ויענה וישכב אתה:

¹⁹ ויענו בני יעקב את שקם ואת חמור אביו במרמה וידברו אשר טמא את דינה אתם: (בראשית לד, יג)

Shimon and Levi attack the city and kill all its male residents, it closes the section with "and they plundered the city that had defiled their sister (וַיִּבְזוּ) (הָעִיר אֲשֶׁר טִמְּאוּ אֶחֻתָם)".²⁰ Once again here, we see the narrative equating the city with its leader. Both are without distinction accused of defiling Dina, thereby justifying the actions undertaken by the sons of Yaakov. The last and most compelling reason that the text seems to favor Shimon and Levi is the fact that they are given the last word. The story concludes with the powerful, dramatic and moral rhetorical question posed by Shimon and Levi to their father, "Should our sister be treated like a harlot (הַכְזוּנָה יַעֲשֶׂה אֶת אֶחֻתָנוּ)?"

While it is true that Shimon and Levi get the last word here, Yaakov, nevertheless, is very patient, and he actually gets the final say on the matter when he curses the anger of Shimon and Levi while blessing the other children at the end of his life. Even given that, it is hard to really understand the rationale and crux of Yaakov's position in the face of the moral argument made by Shimon and Levi. This is only made more complicated by the fact that the narrative seems to heavily favor the position of Shimon and Levi.

The key to understanding this might be unlocked by focusing on the use of an unusual word by Yaakov in his rebuke of his children. Yaakov claims that you have "troubled me", "muddled me", "undermined me" (עֲכַרְתֶּם אֹתִי) to make me odious amongst the inhabitants of the land.²¹ It is a very unique word in that this is the only instance of the word found in the Torah. In the remainder of Tanach, the root only appears, both as a verb and a noun, a total of twenty times.²² What is even more fascinating and can likely shed light on its usage here is that more than a third of those appearances are in a single story in Sefer Yehoshua.

After Bnei Yisrael circumcise themselves in the Gilgal, they begin the preparations for their first conquest in Israel, the city of Yericho. Yehoshua instructs the people that when on the seventh circuit around the city on the seventh day, God causes the walls to collapse, it will be a sign that God has given the conquest of the city into your hands. He then reminds them that no one from the city should be spared with the exception of Rachav HaZona (רַחַב הַזֹּנָה תַּחֲיֶיהָ) and that every possession of the city is off limits since it is dedicated

to God.²³ Yehoshua reiterates this message when he warns the people against taking anything from the spoils of the city "lest you cause the camp of Yisrael to be proscribed and cause a calamity to them (וְשִׁמְתֶם) (אֶת מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל לְחָרֵם וְעֲכַרְתֶּם אוֹתוֹ)".²⁴ The people rigorously adhere to the directives of Yehoshua, with the exception of Achan who unbeknownst to anyone aside from his family helps himself to some of the spoils of the city which he hides in his tent. This unfortunate treasonous act of Achan is described by the Navi as "and Bnei Yisrael violated the proscription... (וַיִּמְעְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵעַל בְּחָרָם)".²⁵ After the conquest of Yericho, Bnei Yisrael move on to capture the city of Ai (עֵי). In their first attempt to take the city, Bnei Yisrael are repelled and suffer losses. The people are disheartened and Yehoshua pleads before God as to why did God allow this to happen since now this will embolden all the nations of Canaan to attack Bnei Yisrael and overwhelm the nascent nation (וַיִּשְׁמְעוּ הַכְּנַעֲנִי וְכָל יִשְׂבֵי הָאָרֶץ וְנִסְבוּ עֲלֵינוּ וְהִכְרִיתוּ אֶת שְׁמֵנוּ) (מִן הָאָרֶץ).²⁶ God rejects Yehoshua's entreaties and demands that he stand up and deal with the fact that the people had violated the proscription (חָרָם) on the city of Yericho (חָטָא יִשְׂרָאֵל וְגַם עָבְרוּ אֶת בְּרִיתִי אֲשֶׁר צִוִּיתִי) (אֹתָם).²⁷ Then God commands Yehoshua to sanctify the nation and remove the ill-gotten possessions from amongst their midst.²⁸ They undertake a complex lottery to determine who had "committed this terrible outrage in Israel (וְכִי עָשָׂה נִבְלָה בְּיִשְׂרָאֵל)".²⁹ The lottery identifies Achan as the perpetrator and Yehoshua then takes Achan, his family and all of his possessions to be executed in the valley of Achor (עֵמֶק) (עָכֹר).³⁰ Before Achan is executed by stoning, Yehoshua proclaims, "What calamity you have brought upon us! God will bring calamity upon you this day (מָה עֲכַרְתֶּנוּ יַעֲכָרְךָ יְקִיָּה בַיּוֹם הַזֶּה)".³¹ After the execution, they erect a pile of stones which they call the valley of Achor until this day (עַל כֵּן קָרָא שֵׁם הַמְּקוֹם) (הַהוּא עֵמֶק עָכֹר).³² The next chapter begins with God telling Yehoshua not to be frightened or dismayed (אַל) (תִּירָא וְאַל תַּחַת), but rather take the troops and this time I will be with you and you will successfully conquer the Ai.³³ The Chapter concludes with Yehoshua building an altar on the outskirts of Sh'chem and performing the ceremony of the blessings and the curses that is described in the Torah.

Hopefully, through the brief description of this story in Yehoshua (and the highlighted wording) one is able to see the significant overlap between the events of

²⁰ בְּנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ עַל-הַחֲלָלִים וַיִּבְזוּ הָעִיר אֲשֶׁר טִמְּאוּ אֶחֻתָם: (בראשית לד, כז)
²¹ בראשית לד, ל ועיני רש"י על האתר (לשון מים עכורים) \\\ וגם מצודת דוד וציון שופטים אלה, (ענין השחתה ובלבול כמו מה עכרתנו יהושע ז) \\\ ורש"י ומצודת ציון שמואל א יד, כט (בלבל את דעתם ואת ישועתם כמים עכורים \\\ ענין השחתה ובלבול כמו עכרתם אותי בראשית לד) \\\ ומצודת דוד וציון מלכים א יח, יח-יז \\\ וגם מצודת דוד משלי טו, כז הפועל "עכר" מופיע 14 פעמים והשם "עכר" פעם אחת ש5 מתוכם שייכים לסיפור עכן \\\ שם העצם "עכור" מופיע 5 פעמים שלפחות 3 מתוכם שייכים לסיפור עכן
²³ והיתה העיר חרם היא וכל אשר בה ליקח רק רחב הזונה תחיה היא וכל אשר אתה בבית כי החבאתה את המלאכים אשר שלחתי: (יהושע ו, יז)
²⁴ ורק אתם שמרו מן החרם פן תחרמו ולקחתם מן החרם ושמתם את מחנה ישראל לחרם ועכרתם אותו: (יהושע ו, יח)
²⁵ וימעלו בני ישראל מעל בחרם וישב יקח עכן בן פרימי בן זבדי בן זרח למטה יהודה מן החרם ויקימו עליו גל אבנים גדול עד היום הזה וישב יקח מחרון אפו על כן קרא שם המקום ההוא עמק עכור עד היום הזה: (יהושע ז, כו)
²⁶ ויאמר יקח אל יהושע אל תירא ואל תחת קח עמך את כל עם המלחמה וקום עלה העי ראה נתיי בידך את מלך העי ואת עמו ואת עירו ואת ארצו: (יהושע ח, א)

²⁷ חטא ישראל וגם עברו את בריתי אשר צויתני אותם וגם לקחו מן החרם וגם גנבו וגם כחשו וגם שמו בכליהם: (יהושע ז, י)
²⁸ קח קדש את העם ואמרת התקדשו למחר כי כה אמר יקח אלקי ישראל חרם בקרבך ישראל לא תוכל לקום לפני איביך עד הסייגם החרם מקרבכם: (יהושע ז, יג)
²⁹ והיה הנלד בחרם ישרף באש אתו ואת כל אשר לו כי עבר את ברית יקח וכי עשה נבלה בישראל: (יהושע ז, טו)
³⁰ ויקח יהושע את עכן בן זרח ואת הפספף ואת האדרכת ואת לשון הזהב ואת בניו ואת בנותיו ואת שורו ואת חמורו ואת צאנו ואת אהלו ואת כל אשר לו וכל ישראל עמו ויעלו אתם עמק עכור: (יהושע ז, כד)
³¹ ויאמר יהושע מה עכרתנו יעכרך יקח ביום הזה וירגמו אתו כל ישראל אכן וישרפו אתם באש ויסקלו אתם באבנים: (יהושע ז, כה)
³² ויקימו עליו גל אבנים גדול עד היום הזה וישב יקח מחרון אפו על כן קרא שם המקום ההוא עמק עכור עד היום הזה: (יהושע ז, כו)
³³ ויאמר יקח אל יהושע אל תירא ואל תחת קח עמך את כל עם המלחמה וקום עלה העי ראה נתיי בידך את מלך העי ואת עמו ואת עירו ואת ארצו: (יהושע ח, א)

Sefer Yehoshua and the story of Sh'chem in Parshat Vayishlach. Aside from the usage of the word Achor (עכור), there are both thematic connections and common word phrases shared between the two narratives. The story in Yehoshua begins with a circumcision that serves to remove the "shame of Egypt (חרפת מצרים)" which is the same reason given by the children of Yaakov (כי חרפה היא לנו) for demanding that the residents of Sh'chem circumcise themselves. In both cases, a harlot (זונה) is rescued from the city. In Yericho, Rachav HaZona and in Sh'chem, Dina who was treated like a Zona. The crime in both cases is called "an outrage (נבלה (בישראל)." Both stories have a leader that is worried that the action taken will lead to dire consequences for the people as the surrounding nations hear the news and launch a unified attack on the underdogs. God, in both instances, provides the salvation when the neighboring cities or nations are kept at bay because they are fearful (חתת אלקים). Most importantly, the act of an individual in each case is treated as the responsibility of the collective group. The conflation of Sh'chem the individual and the city was already noted above. In the case of Yehoshua, Achan's misappropriation is described as a sin of the entire Israel.³⁴

How do all of these parallels help to decipher the story of Sh'chem in Parshat Vayishlach? The answer relates to the word Achor and why Achan's helping himself to the spoils was such a heinous act. Yericho was the opening salvo in Bnei Yisrael's conquest of the Land of Israel. It was important to establish from the outset that Bnei Yisrael were acting by divine directive. This is both important from Bnei Yisrael's understanding that their military successes are not the result of their own prowess, but rather God enabled achievements. It is also important for the vanquished to realize that the conquest of the Land of Israel was not just another nation or band of marauders extending its might or reach for financial gain, but rather a divinely ordained process. The Nation of Israel in the Land of Israel for better or for worse were now destined to be God's representatives in the world. The difference between divinely ordained conquest and those fighting for their own personal benefit is most obviously determined by what is done with the spoils.³⁵ For those who are opportunistically attacking, the spoils of war are the ultimate goal and to leave them or the captives would be counterintuitive and counterproductive. On the other hand, for those waging a divine conquest, doing the bidding of God is their primary concern and the spoils are of no or only ancillary interest. In order to most obviously demonstrate this distinction, Yehoshua demands that the people take nothing from the spoils of Yericho.

The misappropriation by Achan of the spoils was not simply theft, but an act that undermined the divine nature of the conquest and cast aspersions on the religious imperative guiding Bnei Yisrael's conquest of land. That act causes the defeat at Ai and also opens up the possibility of the other nations attacking because they no longer see a divinely driven nation, but rather an opportunistic fighting force looking for lucrative victims to attack.

In the case of Yaakov and the city of Sh'chem, Shimon and Levi clearly have the moral high ground that justifies their behavior and the text supports their position as was already noted above. Yaakov's objection to their conduct is that they undermined the moral high ground when they plundered the city of Sh'chem. The same Achor (עכור) that is precipitated by Achan's taking from the spoils of Yericho is present in Yaakov's sons helping themselves to the booty and captives of Sh'chem. Had they just killed the residents of the city and rescued their sister Dina, the surrounding cities would understand that this was a moral and justifiable act based on the city's indiscretions. It is akin to a crime scene where all the person's possessions and money are left intact which indicates that the motivation for the crime was not theft but a crime of passion or purpose (not always justifiable). This is reiterated over and over again in Megillat Esther where it says that when the Jews defended themselves on the fourteenth and fifteenth of Adar, they took none of the spoils (ובבזה לא שלחו) (ידם).³⁶ When the children of Yaakov helped themselves to the possessions and people of Sh'chem, they lost their moral high ground. Yaakov tells them that now the surrounding cities will not see you as vigilantes of justice, but rather as thugs looking to score material gain. In that case, they will look to defend themselves from such a strike by unifying and attacking Yaakov and his family. If Shimon and Levi were really worried about "Should our sister be treated like a harlot (הכזונה יעשה את אחותנו)?" then they would have walked away from the city after punishing the violators. For that reason, Yaakov chastises their anger and behavior because their conduct no longer reflected the ideals they purported to represent. Similar to Yehoshua, Yaakov in the subsequent chapter demands that his family sanctify themselves and divest themselves of the possessions they had collected from the spoils of Sh'chem and bury them. In order to warrant divine protection, build an altar and experience divine revelation, there was a need to reassert the divine nature of their mission and the moral grounds for their behavior.

Shabbat Shalom

³⁴ שני הסיפורים גם ממשכיכים במלחמה, יהושע נגד העי ויעקב נגד האמורי על פי המדרש (עיין בסוף דברי הרמב"ן בראשית לד, יג \\\ בראשית רבה פי, י \\\ תורה שלמה – כרך ה – בראשית לה, כו) ואח"כ שניהם בונים מזבח לה', יהושע בשכם ויעקב בבית אל

³⁵ ולא ידבק בידך מאומה מן החרם שלא תהא נראה מתכוין להנאתך לשלול שלל ולבזז בז. (חזקוני דברים יג, ח)

³⁶ עיין אסתר ח, יא (אשר נתן המלך ליהודים אשר בקל עיר ועיר להקהל ולעמד על נפשם להשמיד ולהרג ולאבד את כל חיל עם ומדינה הצרים אתם טף ונשים ושללם לבזז):

www.swdaf.com

מול ט, וטו וזט (עשרת בני המן בן המדתא צרר היהודים הרגו ובבזה לא שלחו את ידם: \\\ ויקהלו היהודים אשר בשושן גם ביום ארבעה עשר לחדש אדר ויהרגו בשושן שלש מאות איש ובבזה לא שלחו את ידם: \\\ ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקהלו ועמד על נפשם ונחם מאיביהם ויהרג בשנאייהם חמשה ושבועים אלף ובבזה לא שלחו את ידם:)